

Sfintele Mucenițe Enata și Valentina, model de curaj

În ziua de 10 februarie, când Biserica noastră face pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, sunt dimpreună prăznuite două sfinte fecioare, pe nume Enata și Valentina, mai puțin cunoscute îndeobște, însă nu mai puțin importante prin pilda vieții lor.

Enata și Valentina au trăit în Cezareea Palestinei, în vremea împăratului roman Maximian, la sfârșitul secolului al III-lea și începutul celui de-al IV-lea. Amândouă erau fecioare și își încredințaseră viața slujirii lui Hristos. Pe când se aflau împreună cu alți creștini să audă citindu-se și tâlcuindu-se cuvintele Scripturilor, trimișii împăratului, însărcinați cu persecuția creștinilor, năvălesc în mijlocul lor și, punând mâna pe câți reușeau să prindă, îi duc cu sine spre a-i chinui și a-i sili astfel să renunțe la credința creștină.

Între cei prinși se număra și fecioara Enata, pe care soldații încep s-o chinuiască aprig și să amenințe a o necinști. Atunci prietena ei, Valentina, arătându-se vrednică de numele pe care-l purta – căci Valentina în latinește înseamnă ”puternică și plină de curaj” – se repede asupra soldaților, strigându-le cu bărbăție: ”Cât o veți mai chinui oare pe sora mea, o, călăilor?” Soldații o prind atunci și pe ea și o aduc, alături de Enata, în fața guvernatorului Firmilian. Acesta îi poruncește Valentinei să jertfească idolilor, dar tânăra, cu aceeași bărbăție, nu numai că nu se pleacă poruncii

tiranului, ci surpă jertfelnicul idolilor, sfărâmându-l și călcându-l în picioare. Cuprins de și mai multă mânie, Firmilian poruncește ca fecioarele Enata și Valentina să fie și mai aspru chinuite și, în cele din urmă, să fie arse de vii.

Dându-și astfel sufletele în mâinile lui Hristos și dobândind cununa muceniciei, aceste sfinte fecioare, ca și multe altele din toată lumea, au dovedit un înălțător curaj în apărarea credinței chiar cu prețul vieții. Se cuvine, deci, ca și noi, cei de azi, să le chemăm în rugăciune, cerându-le să mijlocească pentru noi și să ne întărească spre a rămâne până la capăt tari în credința cea adevărată.

Maria BOGHIU

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului

În fiecare an, la februarie creștinii prăznuiesc Sărbătoarea Întâmpinării Domnului. Este momentul în care Domnul nostru Iisus Hristos a fost adus la Templul din Ierusalim de către Mama Sa, Preasfânta Fecioară Maria. Acolo El a fost întâmpinat de un preot bătrân pe nume Simeon. Bătrânul Simeon era un om credincios, care a trăit foarte mulți ani, deoarece Dumnezeu i-a descoperit că nu va muri până când Il va lua în brațe pe Domnul Iisus Hristos.

Iustina CRISTE

Sfântul Haralambie, exemplu de credință

Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie era din orașul Magnezia, născut în jurul anului 90. Evlavia și dragostea pentru cele sfinte le-a primit în familia sa. Părinții l-au crescut în credința în Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și au plămădit în inima lui conștiința mărturisirii până la martiraj. Având aceste rădăcini de credință și evlavie creștină, era firesc ca tânărul Haralambie să devină un exemplu pentru ceilalți, închinându-și întreaga viață slujirii lui Hristos.

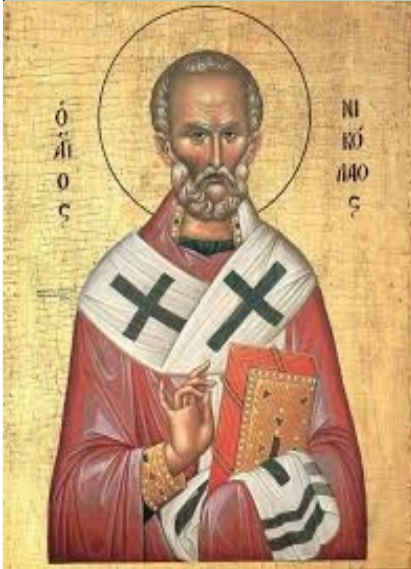
Sfântul era prețuit de toți pentru viața lui curată și pentru predicile sale. El era o flacără de lumină pentru creștinii din epoca sa și un model de urmare a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În timpul domniei împăratului Septimiu Sever (193-211), prigoana anticreștină a luat amploare, când Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie avea deja o vârstă înaintată. În această vreme a fost martirizat Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, fiind decapitat din ordinul conducătorilor. De atunci Biserica îl cinstește în chip deosebit la data de 10 februarie. În Biserica noastră se păstrează un fragment din moaștele Sfântului Haralambie, precum și o icoană deosebită, pictată în anul 1930 de pictorul Dimitrie Belizarie.

Daruri sufletești

nr. 43 (Anul V)
februarie 2023

FOAIA BISERICII SFÂNTUL STELIAN
- LUCACI -

Sprijiți Biserica Sfântul Stelian -Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

Programul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂTĂ

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Paroh,

Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

facebook:Biserica Lucaci

Preot slujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

Colorați imaginea și rcunoașteți episodul biblic.

Întâmpinarea Domnului, momentul conștientizării oamenilor de venirea lui Mesia

În fiecare an, luna februarie ne aduce o nouă etapă în viața noastră, în calitatea de creștin se aprinde asemenea unei candelے, lumina Mântuitorului care a strălucit atunci când a fost adus la Templu de către Maica Sa și Dreptul Iosif.

Sărbătoarea aceasta aduce multă speranță în sufletele oamenilor. Și atunci, ca și acum, lumea era dornică și nerăbdătoare de așteptarea lui Mesia. Când vine? Trebuie să vină. Gândirea celor vechi era mai profundă. Vedeau lucrurile în ansamlul lor. Cel care ne relatează evenimentul săbătorit la 2 februarie este Luca. El scrie Evanghelia în special pentru popoarele străine, mai puțin pentru evrei. Episodul este foarte amplu, personajele sunt vii până astăzi, mai ales Cel Care este Însăși Viața. Ceea ce a adus Hristos în lume, depășește cadrele rigide ale Legii Vechiului Testament. Cutremurător este faptul că Dumnezeu intră astfel în templu. Pavel spune când le vorbește atenienilor, că *Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini*. (Faptele Apostolilor 17). Și astăzi auzim că Dumnezeu-Fiul intră în Templu. De ce o fi intrat astfel Hristos în Templu? Primul Templu în care a intrat El este pântecele atotcurat al Maicii Sale, cea care L-a primit și L-a purtat nouă luni până L-a născut. Am văzut că la opt zile a primit tăierea împrejur, act care făcea apartenența la iudaism, adică la Vechiul Legământ. În Hristos se împlinește Vechiul Testament. El dă Legea cea Nouă, care are viață și aduce la viață pe toată lumea. Legea cea Nouă este cuprinzătoare, universală, se deschide către întreaga lume. Cosmosul întreg este cuprins în umanitatea îndumnezeită a lui Hristos.

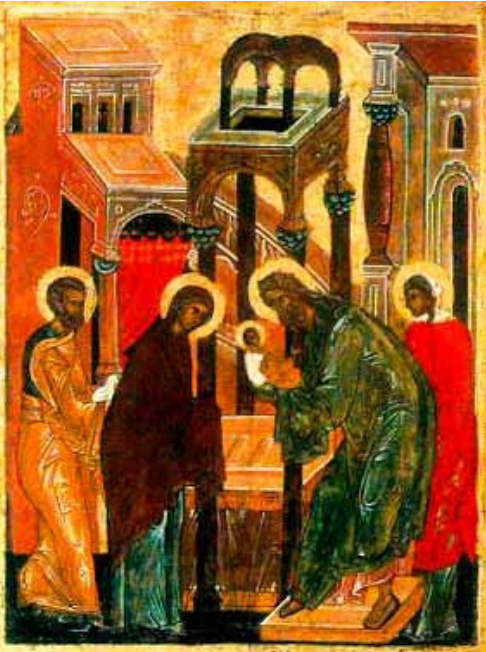
Ni se spune că atunci când a fost timpul împlinirii zilelor, Maica Domnului a venit la Templu și a adus jerfă pentru curățire, deși nu avea nevoie de curățire, ea care a fost curățată prin însăși nașterea lui Hristos. Totuși trece printr-un ritual și aduce jertfă o pereche de turturele. Cel care L-a primit pe Hristos în brațe era un om drept, numele său fiind Simeon. Acest virtuos bărbat, după cum știm din scrierile Sfinților Părinți, în secolul al II-lea î.Hr., făcea parte din clasa intelectuală a elor 72 de înțelepți care au tradus Vechiul Testament din limba ebraică în limba greacă, traducere cunoscută sub numele de *Septuaginta*.

Când s-a făcut traducerea menționată, Dreptului Simeon i-a căzut în sarcină cartea profetului Isaia. La pasajul din capitolul al VII -lea, versetul 14, găsim mărturia potrivit căreia *Fecioara Maria va lua în pântece și va naște Fiu*. Simeon a tradus *fecioara* prin *femeia*. Dimineața când relua lucrul, găsea cuvântul *femeia* modificat, sub forma *fecioara*. În zadar s-a străduit să corecteze, căci de fiecare dată găsea cuvântul *fecioara*. După mai multe modificări a

ANUNȚURI

Luni 23 ianuarie au început lucrările de reamenajare a mormântului lui Anton Pann situat în curtea Bisericii noastre.

Duminică 15 ianuarie în ședința de lucru a Consiliului Parohial s-a hotărât ca în anul 2023 contribuția benevolă pentru parohie să rămână la 100 lei de familie pe an. Pentru fiecare sumă plătită se va cere eliberarea chitanței.

primit prin descoperire dumnezeiască, faptul că nu va vedea moartea până când nu va întâlni Fecioara aceasta cu Pruncul născut.

Așa se face că la 40 de zile după naștere, Fecioara Maria L-a adus pe Domnul la Templul din Ierusalim pentru a respecta rânduiala Legii. Ceea ce a urmat a fost menționat ca episod biblic de către Sfântul Evanghelist Luca. Descrierea evenimentului face parte din istoria mântuirii. Creionarea lui atinge prin rugăciune și meditație, cea mai înaltă treaptă a minții curate. Iconografia ne descoperă și ne pătrunde în suflet ca o pecete mântuitoare prezentarea la Templu a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria cu Pruncul Iisus, Mântuitorul lumii.

În icoana Întâmpinării Domnului apare în prim plan Mântuitorul ca Prunc în brațele Dreptului Simeon. Maica Domnului apare alături de Dreptul Iosif, iar undeva în interiorul Templului apare și o femeie în vârstă, prorocița Ana, fiica lui Fanuel, despre care știm că avea 84 de ani. Dreptul Simeon, încărcat de ani, în așteptarea Mântuitorului, primindu-L în brațe, rostește rugăciunea frumoasă pe care o cântăm în special la Vecernie: *Acum liberează pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace. Că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău, Israel*.

Cel drept, adică Simeon a fost viu în viața aceasta până la întâlnirea cu Hristos. Bucuria lui sigur a fost pe măsura acestei întâlniri copleșitoare. Aici se descoperă devenirea firii

umane. Simeon Îl recunoaște pe Mesia, momentul marchează descoperirea lui Dumnezeu în trup omenesc. Ceea ce s-a petrecut în evenimentul Întâmpinării este arătarea modului de viață nou pe care l-a adus Mesia. Omul îndumenzeit, adică unirea dintre Dumnezeu și om prin Dumneeu-Fiul Care Se face și om, rămânând Dumnezeu, după cum ne învață Sfântul Grigorie de Nazianz.

Această sărbătoare ne învață și ne transmite adevărul referitor la venirea Celui așteptat de toate popoarele. Simeon este ultimul Drept al Vechiului care conștientizează venirea Celui despre care au vorbit profeții. În Praznicul Întâmpinării Domnului se descoperă întâlnirea dintre cele două Testamente, adică împlinirea Legii Vechi în cea Nouă pe care o aduce Însuși Legiuitorul ei, Iisus Hristos.

Prorocița Ana care se afla în Templu reprezintă și ea perioada de așteptare, pentru că asemenea lui Simeon era încărcată de ani. Bătrânețea lor exprimă dorința însetată a lumii de a-L vedea pe Cel care avea să aducă mântuirea.

Mântuitorul Iisus Hristos intră în templul făcut de mână omenască pentru a ridica întreg neamul omenesc la capacitatea de a intra în Templul cel nefăcut de mână, acolo unde tindem cu toții, iar sărbătoarea aceasta ne arată că nu putem pătrunde acolo fără Hristos. Multe taine se află adânc impregnate în sărbătoarea Întâmpinării Domnului. Suntem chemați și noi să-L întâmpinăm pe Hristos. Simplitatea mesajului acestui luminos praznic ascunde taina cea de nepătruns cu mintea.

Vecheima acestei sărbători merge până în veacul al V-lea, despre care și pelerina Egeria, acea călugăriță originară din Spania care a făcut mai multe pelerinaje la Locurile Sfinte, descrie în jurnalul ei de călătorie specificul acestui Praznic, al cărui bucurie este asemănată cu aceea a Sfințelor Paști. Se arată Pruncul adus în Templu, în fața altarului. Momentul anticipează jertfa lui Hristos, deoarece în Templu se aduceau jertfele pentru păcate, pentru cereri și mulțumiri. Hristos prin aducerea și prezentarea Sa la Templu proroceste cele ce se vor petrece cu El în raport cu Templul. Acel templu va trece pentru că este parte a celor trecute și pregătitoare pentru așteptarea Mântuitorului. Templul se împlinește prin intrarea Domnului în El. Universalitatea mântuirii este exprimată prin rugăciunea Sfântului Simeon, cuvintele *mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor poarelor; lumină spre descoperirea neamurilor*..indică deschiderea tuturor neamurilor spre acțiunea mântuitoare adusă de Domnul Hristos. Poporul ales este doar pregătitor pentru venirea lui Mesia, nu singurul privilegiat spre mântuire. Cert este și faptul că destinatarii Evangheliei după Luca sunt popoarele păgâne, accesul la mântuire este universal.

Preot Andrei-Mihai ZAIET

Evenimente

JOI 2 februarie - Întâmpinarea Domnului: ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

DUMINICĂ 5 februarie - Începutul Triodului

VINERI 10 februarie - Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie: ora 8:30 - Utrenia, Sfânta Liturghie și Sfințirea Mică a Apei.

SÂMBĂȚĂ 18 februarie - Sâmbăta morților - moșii de iarnă: ora 8:00 - Utrenia,

Sfânta Liturghie și slujba parastasului pentru cei adormiți.

LUNI 27 februarie - Începutul Postului Mare. În primele patru seri, de la ora 17.30 - Slujba Canonului Mare

ÎN TOATE ZILELE POSTULUI, CU EXCEPȚIA CELOR ALITURGICE, VOM SĂVĂRȘI SFÂNTA LITURGHIE, ÎN CADRUL CĂREIA SE VOR POMENI SĂRINDARELE PENTRU VII ȘI ADORMIȚI.

Începutul Triodului - perioada pregătitoare pentru Postul Mare

Anul acesta, în data de 5 februarie, în Biserica Ortodoxă începe perioada Triodului, una din cele trei mari secțiuni ale anului bisericesc. Perioada Triodului sau perioada prepascală are o durată de 10 săptămâni, cuprinzând trei săptămâni cu patru duminici pregătitoare (Duminica Vameșului și Fariseului, a Fiului Risipitor, a Înfricoșătoarei Judecăți și a Izgonirii lui Adam din Rai), Postul Sfințelor Paști și Săptămâna Sfințelor Pătimiri. Denumirea acestei perioade este legată de specificul canoanelor încadrate în slujba Utreniei zilelor de rând din Postul Mare, acestea fiind alcătuite din trei ode (cântări). Cele mai multe canoane ale Triodului au fost compuse de Sfântul Teodor Studitul (+826) și de fratele acestuia Iosif Studitul (+830), care au completat cântările mai vechi ale Sfinților Cosma al Maiumei și Andrei Criteanul, din secolul al VIII-lea.

Prima pericopă evanghelică care ne vestește apropierea Postului Mare și intrarea în această perioadă de pregătire este cea a Vameșului și a Fariseului. Cu această duminică am putea spune că începe postulul sufletului, mai înainte de a intra în postul trupului. Explicând în sinaxarul său de ce anume începe Triodul cu evocarea fariseului și a vameșului, patriarhul Calist afirmă că smerenia trebuie să fie cea dintâi dintre virtuți, fiindcă ea este remediu celei dintâi patimi: mândria. Era, prin urmare, necesar ca perioada pregătitoare a Postului Mare să se deschidă cu îndemnul de a imita smerenia vameșului. Această putere a smereniei este deosebit de eficace împotriva demonilor, care, fiind duhuri pure, îi întrec pe monahi în ostenelile ascetice, dar sunt întotdeauna biruiți de smerenie, fiind singura virtute pe care nu o pot imita. Când Sfântul Antonie cel Mare a văzut întinse multe curse ale diavolilor și, suspinând, a întrebat pe Dumnezeu: „Cine poate să treacă de acestea?”, Dumnezeu i-a răspuns: „Smerenia!”. Și ce este încă și mai minunat, a adăugat: „Ele chiar nu se vor atinge de el”. Într-adevăr, nu este nimic mai puternic decât smerita cugetare... Dacă se întâmplă vreun necaz smereniei, omul îndată se întoarce către sine și se osândește îndată ca vrednic de acesta, nemustrând pe nimeni și neînvinovățind pe cineva. În acest chip el suportă orice întâmplare fără tulburare, fără întristare, cu desăvârșită pace, nu se mânie în niciun chip și nu caută pricină altcuiva. O preafrumoasă descriere a smeritei cugetări ne-a lăsat și avva Isaia, care a spus: „Iată cum este smerenia: să te socotești că ești cel mai păcătos dintre toți oamenii și să te umilești înlăuntrul tău într-atâta, cum că nu săvârșești nimic bun înaintea lui Dumnezeu. Iar faptele smereniei sunt: să taci, să nu te compari cu alții, să nu intri în dispute, să te supui tuturor, să-ți ții privirea plecată în jos, înaintea ochilor tăi să ai întotdeauna moartea, să nu minți, să nu grăiești în deșert, să nu grăiești împotriva mai-marelui tău, să nu dorești să-ți arăți înțelepciunea ta, să suporti jigniri, să urăști trândăvia, să te ostenești spre orice virtute, să trăiești cu luare-aminte, să-ți tai voia ta, să nu te superi pe nimeni și să nu pizmuiești pe cineva”. Trufia golește tot binele pentru că se laudă cu meritele sale: „Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, adulteri, sau ca și acest vameș. Postec de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.” Însă, îmbrățișând suspinul vameșului care spune: „Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului!” primim învățătura nemuririi, odihna sufletelor noastre, căci aceasta, smerenia, ne dăruiește Raiul și ne înapoiază

Icona dintr-o biserică ortodoxă din România, care reprezintă Judecata de Apoi

Împărăția Cerurilor încă de aici de pe pământ. Totodată, parabola Vameșului și a Fariseului ne învață că rugăciunea trebuie să fie sinceră, oferindu-i Domnului o inimă care plânge și își recunoaște faptele sale rele, fără a vedea pe ale celorlalți.

1. În cea de-a doua duminică a Triodului, numită a Întoarcerii Fiului Risipitor, este prezentată învățătura privitoare la pocăință. Dobândind conștiința stării sale de păcătoșenie exprimată prin cuvintele „Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta” , fiul risipitor își amintește de bunurile și de fericirea de care se bucura în casa tatălui său, iar situația sa nenorocită de paznic de porci într-un pământ străin îi pare cu atât mai dureroasă cu cât conștientizează ce a pierdut. Astfel, duminica Fiului Risipitor îndeamnă pe fiecare credincios să-și dea seama, înainte de a intra în Postul Mare, de propria depărtare de fericire și de exilul său în pământul patimilor. Păcatul nu este altceva decât ieșirea din comuniunea cu Dumnezeu, pierderea păcii și a sentimentului de siguranță și ocrotire, un exil al omului afară din el însuși. Sfinții Părinți ne îndeamnă să intrăm în camera sufletului și să ne desprindem de amăgirile lumii pentru a putea conștientiza profunzimea păcatului. „Începutul mântuirii este de a ne osândi pe noi înșine”, spunea avva Evagrie Ponticul. Într-adevăr, câtă vreme refuzăm să ne învinuim pe noi înșine și încercăm să ne justificăm, e cu neputință să dobândim căința. Iar, fără pocăință, Fiul Risipitor nu ar fi putut să atragă negrăita milostivire și dragoste pe care i-a arătat-o Dumnezeu.

2. A treia duminica pregătitoare pentru Sfântul și Marele Post, numită și a Înfricoșătoarei Judecăți, este cea care ne aduce aminte de sfârșitul lumii și de Judecata de apoi. Totodată, Evanghelia despre Înfricoșătoarea Judecată ne vorbește și despre cea mai importantă dintre virtuți, și anume, Iubirea lui Hristos. Iubind omul, care este creația lui Dumnezeu, îl iubim de fapt pe Hristos. Și, făcându-i bine, hrânind pe cel flămând, primind pe cel străin, vizitând pe cel bolnav și altele, îi facem bine Domnului Hristos: „Adevărat zic vouă: Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei preamici, Mie Mi-ați făcut.” Sfântul Ioan de Kronstadt scrie că „Viața inimii este dragostea, iar moarte a inimii sunt înrăirea și vrăjmășia împotriva fraților.

Domnul pentru aceea ne ține pe pământ, ca să ne pătrundem inimile noastre întru totul de dragostea către Dumnezeu și către aproapele. Aceasta așteaptă El de la fiecare dintre noi. Aceste este scopul existenței lumii.” Așadar, scopul pericopei Înfricoșătoarei Judecăți este să ne scoată din uitare și să ne aducă aminte că vine Ziua Domnului, marea Zi a Judecății, în care totul va primi dreaptă prețuire. Iar atunci se va vedea limpede ce este cu adevărat mare înaintea lui Dumnezeu și ce este mic înaintea Lui. Atunci se vor surpa mândrele și marile merite pământești, cât și orice realizare lumească, ci va rămâne numai dragostea, adevărata dragostea întemeiată pe credință și care săvârșește faptele ei bune cu modestie, fără să le socotească pe ele, căci ea este cea care îl apropie pe om de Creator și îl ajută să se asemene cu Dumnezeu.

3. În sfârșit, răstimpul premergător Sfântului și Marelui Post se încheie cu duminica Izgonirii lui Adam din Rai numită și Duminica iertării, care are rolul de a ne îndemna să fim împăcați cu toată lumea, pentru a ne putea apropia de Hristos. În această zi suntem chemați să luăm aminte la căderea în păcat a protopărinților noștri, descoperind totodată faptul că Postul Mare înseamnă și posibilitatea de a redobândi Raiul pierdut de către Adam și Eva prin transformarea noastră lăuntrică, fiindcă „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru”.

După cum bine am văzut, aceste patru duminici nu sunt altceva decât o pregătire în vederea luptelor duhovnicești ale Postului Mare. Așa cum soldații care merg la război sunt înștiințați de comandanții lor cu privire la strategiile de luptă și planurile de înarmare menite să le trezească luptătorilor vigilența și curajul, tot astfel și Sfinții Părinți vestesc mai dinainte, ca printr-o trâmbiură, lupta ce o vom da prin post împotriva diavolului, spre a ne curăți de patimile care ne stăpânesc și a le înlocui cu virtuți. Primele arme ale virtuții fiind smerenia și căința, Sfinții Părinți au găsit potrivit să instituie aceste săptămâni pregătitoare ca să nu riscăm, în lipsa acestor arme, să fim biruiți încă de la intrarea în post. Mai mult încă, să ne sârguim să dobândim faptele bune pe care nu le avem și, întrarmându-ne cum se cuvine, ”Să urmăm Mântuitorului sufletelor noastre, Care prin post ne-a arătat biruința împotriva diavolului.”

Denisa Bărbulescu